

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 25. април 2013. године

Предмети бр. 67/09 и 140/09

Рада ЂУКАНОВИЋ и Радмила ЂУКАНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 25. априла 2013. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложени сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, доноси следеће закључке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба гђе Раде Ђукановић (предмет бр. 67/09) уложена је 9. априла 2009. и уписана 30. априла 2009. године, а жалба гђе Радмиле Ђукановић (предмет бр. 140/09) уложена је 2. фебруара 2009. и уписана 30. априла 2009. године.

2. Дана 24. јула 2009. године, Комисија је проследила предмет бр. 67/09 Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) ¹ како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета. Дана 30. новембра 2009. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор у коме је назначено да је УНМИК у процесу прикупљања информација од КФОР-а у вези са случајем.
3. Дана 9. децембра 2009. године, Комисија је затражила додатне информације од жалилаца у вези са предметом бр. 140/09.
4. Дана 21. децембра 2009. године, Комисија је затражила од СПГС-а да је обавести када УНМИК буде затражио да му КФОР достави информације, као и да је обавештава о развоју догађаја везаних за тај захтев. Дана 12. јануара 2010. године, УНМИК је доставио свој одговор у коме је назначено да је писмо послато КФОР-у 17. децембра 2009. године.
5. Дана 19. априла 2010. године, Комисија је одлучила да споји предмете бр. 67/09 и 140/09 сходно правилу 20 свог Пословника.
6. Дана 2. новембра 2010. године, Комисија је поново доставила предмет бр. 67/09, и по први пут предмет бр. 140/09 СПГС-у, ради примедби УНМИК-а на прихватљивост предмета у светлу одлуке да споји предмете. Дана 13. децембра 2010. године, УНМИК је доставио свој одговор.
7. Дана 18. марта 2011. године, Комисија је прогласила жалбе прихватљивим.
8. Дана 25. марта 2011. године, Комисија је проследила одлуку о прихватљивости СПГС-у и затражила примедбе УНМИК-а на меритум предмета и достављање истражних списа који се тичу овог предмета. Дана 18. априла 2011. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
9. Дана 15. марта 2013. године, Комисија је од УНМИК-а затражила да потврди да ли се објављивање списа у вези са предметом може сматрати коначним. Дана 20. марта 2013. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

A. Општи преглед догађаја²

¹ Списак скраћеница и акронима коришћених у тексту налази се у приложеном Прилогу.

² Списи на које се Комисија позива при навођењу овог општег прегледа догађаја су следећи: ОЕБС, „Како је виђено и испричано”, 1. том (октобар 1998 – јун 1999.) и 2. том (14. јун –31. октобар 1999.); тромесечни извештаји Генералног секретара УН-а о Привременој управи мисије Уједињених нација на Косову; Годишњи извештаји полиције УНМИК-а (2000, 2001.); Фонд за хуманитарно право „Отмице и нестанци неалбанског становништва на Косову“ (2001.); Фонд за хуманитарно право „Косовска књига памћења“ (<http://www.kosovometomybook.org>); УНМИК-ова канцеларија за нестала лица и судску медицину, Извештај о активностима 2002-2004.; Европски суд за људска права, *Бехрами и Бехрами против Француске и Сарамати против Француске, Немачке и Норвешке*, бр. 71412/01 и 78166/01, одлука од 2. маја 2007; Међународна комисија за нестала лица, „Ситуација на Косову: попис“ (2010.); подаци које је издао Високи комесар Уједињених нација за избеглице (доступни на адреси www.unhchr.org) и Међународни комитет Црвеног крста (доступни на адреси <http://familylinks.icrc.org/kosovo/en>).

10. Предметни догађаји су се одиграли на територији Косова након успостављања Привремене управе мисије Уједињених нација на Косову (УНМИК), јуна 1999. године.
11. Оружани сукоб током 1998. и 1999. године између српских снага с једне стране и Ослободилачке војске Косова (ОВК) и других оружаних групација косовских Албанаца с друге стране добро је документован. Након неуспеха међународних напора за решавање сукоба, 23. марта 1999. године, Генерални секретар Северно-атлантског споразумног савеза („НАТО“) објавио је почетак ваздушних напада на Савезну Републику Југославију (СРЈ). Ваздушни напади су почели 24. марта 1999. године, а окончани су 8. јуна 1999. године, када је СРЈ пристала да повуче своје снаге са Косова. Дана 9. јуна 1999. године, Међународне безбедносне снаге (КФОР), СРЈ и Република Србија потписале су „технички мировни споразум“ у коме су се сагласиле о повлачењу СРЈ са Косова и присуству међународних безбедносних снага након доношења одговарајуће резолуције Савета безбедности УН-а.
12. Дана 10. јуна 1999. године, Савет безбедности УН-а усвојио је Резолуцију 1244 (1999). Поступајући сходно Поглављу VII Повеље УН-а, Савет безбедности УН-а одлучио је да распореди међународне безбедносне снаге и цивилне представнике – КФОР, односно УНМИК – на територију Косова. Сходно Резолуцији Савета безбедности бр. 1244 (1999), УН-у је дата пуна законодавна и извршна власт за привремену управу на Косову, укључујући спровођење правде. КФОР је имао задатак да успостави „безбедну средину у којој избегла и расељена лица могу да се безбедно врате кући“ и привремено обезбеди „јавни ред и мир“ све док међународни цивилни представници не буду могли да преузму одговорност за овај задатак. УНМИК се састојао из четири главне компоненте или стуба којима су руководиле Уједињене нације (цивилна управа), Високи комесар Уједињених нација за избеглице (хуманитарна помоћ, која је постепено окончана јуна 2000. године), ОЕБС (успостављање институција) и ЕУ (реконструкција и привредни развој). Сваки стуб је био под управом СПГС-а. Резолуцијом Савета безбедности УН-а 1244 (1999) УНМИК је овлашћен да „унапреди и штити људска права“ на Косову, у складу са међународно признатим стандардима у погледу људских права.
13. Процене у погледу утицаја сукоба на расељавање популације косовских Албанаца крећу се од приближно 800.000 до 1,45 милиона. Након усвајања Резолуције 1244 (1999), већина косовских Албанаца који су побегли, или насилно избачени из својих кућа током сукоба од стране српских снага, вратила се на Косово.
14. У међувремену, чланови неалбанске заједнице – углавном, али не само, Срби, Роми и словенски муслимани, као и косовски Албанци за које се сумња да су сарађивали са српским властима – постали су мета распрострањених напада од стране наоружаних групација косовских Албанаца. Тренутне процене у вези са бројем расељених косовских Срба крећу се између 200.000 и 210.000. Док је већина косовских Срба и другог неалбанског становништва побегла у ужу Србију и суседне земље, они који су остали постали су жртве системских убистава, отмица, насумичног притварања, сексуалног насиља и насиља заснованог на полу, пребијања и злостављања.
15. Иако постоји спор око бројки, процењује се да се догодило више од 15.000 смрти или нестанака током и одмах након косовског сукоба (1998-2000. године). Више од 3.000 етничких Албанаца и око 800 Срба, Рома и чланова других мањинских заједница

нестало је током овог периода. Пронађено је више од половине несталих лица и њихови посмртни остаци идентификовани су до краја 2010. године, док се, од октобра 2012. године, 1.766 лица и даље води као нестало код Међународног комитета Црвеног крста (МКЦК).

16. Од јула 1999. године, у склопу напора да се на Косову врати спровођење закона у оквиру владавине права, СПГС је затражио од држава чланица УН-а да подрже постављање 4.718 чланова међународне полиције као цивилне компоненте УНМИК-а. Задатак полиције УНМИК-а био је да саветује КФОР у вези са полицијским питањима док полиција не добије довољан број чланова да преузме пуну одговорност за спровођење закона и да ради на развоју косовске полицијске службе. До септембра 1999. године, приближно 1.100 међународних полицајаца распоређено је у УНМИК-у.
17. Распоређивање полиције УНМИК-а углавном је завршено до децембра 2000. године, са 4.400 чланова особља из 53 земље, и УНМИК је преузео примарну одговорност за спровођење закона у свим крајевима Косова осим у Митровици. Према годишњем извештају полиције УНМИК-а из 2000. године, њој је пријављено 351 киднаповање, 675 убистава и 115 силовања у периоду од јуна 1999. до децембра 2000. године.
18. Услед колапса управљања правдом на Косову, УНМИК је јуна 1999. године успоставио ванредан правосудни систем. Он се састојао од ограниченог броја домаћих судија и тужилаца и функционисао је све до почетка рада редовног система правде, јануара 2000. године. Фебруара 2000. године, УНМИК је одобрио именовање међународних судија и тужилаца, најпре у области Митровице, а касније широм Косова, да би ојачао домаћи систем правде и гарантовао његову непристрасност. Од октобра 2002. године, домаћи систем правде састојао се од 341 домаћег и 24 међународне судије и тужиоца. Јануара 2003. године, Генерални секретар УН-а, при подношењу извештаја Савету безбедности о спровођењу Резолуције 1244 (1999) констатовао је да систем полиције и правде на Косову у то време „добро функционише“ и да је „одржив“.
19. Јула 1999. године, Генерални секретар УН-а изјавио је у извештају Савету безбедности да УНМИК већ сматра да је питање несталих лица посебно акутан проблем у погледу људских права на Косову. Новембра 1999. године, при полицији УНМИК-а је основана Јединица за нестала лица (ЈНЛ), која је била задужена за истраживање било могуће локације несталих лица и/или гробних места. ЈНЛ, заједно са Централном јединицом за кривичну истрагу (ЦЈКИ) полиције УНМИК-а, а касније наменска Јединица за истрагу ратних злочина (ЈИРЗ), били су одговорни за кривичне аспекте предмета несталих лица на Косову. Маја 2000. године, успостављена је Комисија за проналажење и идентификацију жртава (КПИЖ), којом председава УНМИК, ради проналажења, идентификације и распоређивања посмртних остатака. Од јуна 2002. године, новооснована Канцеларија за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ) при УНМИК-овом Одељењу правде (ОП) постала је једини орган који је овлашћен да утврђује кретање несталих лица, идентификује њихове посмртне остатке и врати их породици нестале особе. Почевши од 2001. године, на основу Меморандума о разумевању (МоР) између УНМИК-а и Међународне комисије за нестала лица (МКНЛ) са седиштем у Сарајеву, допуњеног додатним споразумом из 2003. године, МКНЛ је спроводио идентификацију посмртних остатака путем ДНК анализе.

20. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
21. Истог дана, УНМИК и ЕУЛЕКС су потписали МоР о модалитетима и правима и обавезама које проистичу из преноса УНМИК-ових предмета ЕУЛЕКС-у и повезаних списа који се тичу истрага, оптужница и других активности које су у току, а које су предузели УНМИК-ови међународни тужиоци. Убрзо након тога, потписани су слични споразуми у вези са списима којима су се бавили међународне судије и полиција УНМИК-а. Сви споразуми су обавезивали ЕУЛЕКС да УНМИК-у пружи приступ документима који се односе на радње које су УНМИК-ови органи претходно предузели. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које су поседовали УНМИК-ово Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

В. Околности везане за отмицу и смрт г. Драгомира Ђукановића и г. Јовице Ђукановића

22. Први је жалилац (предмет бр. 67/09) супруга г. Драгомира Ђукановића и мајка г. Јовице Ђукановића. Други је жалилац (предмет бр. 140/09) супруга г. Јовице Ђукановића.
23. Према наводу жалилаца, први жалилац и Драгомир Ђукановић остали су у Призрену након уласка КФОР-а и УНМИК-а на Косово јуна 1999. године. Међутим, син првог жалиоца, Јовица Ђукановић, и други жалилац отишли су са својом породицом за Штрпце 14. јуна 1999. године.
24. Верујући да је ситуација мирна, Јовица Ђукановић и други жалилац вратили су се у Призрен 10. јула 1999. године да би посетили првог жалиоца и Драгомира Ђукановића у њиховој кући и преспавали. Рано следећег јутра, 11. јула 1999. године, други жалилац је отишла до свог бившег радног места како би узела своја пословна документа. Тада, у отприлике 09:15 часова, тројица младића појавила су се на вратима стана. Један од њих је био наоружан. Они су ушли у стан и извршили претрес у потрази за оружјем, али очевидно нису нашли ништа. Након завршеног претреса, затражили су од Јовице Ђукановића да са њима пође на „информативни разговор“.
25. Први их је жалилац, као и Драгомир Ђукановић, замолила да не воде њеног сина. Тројица мушкараца су предложили да Драгомир Ђукановић такође пође са њима, обећавајући да му неће наудити и да ће га вратити за 30 минута.
26. Одмах након што су отишли, први жалилац је отишла у јединицу немачког КФОР-а стационирану отприлике 70 метара од њеног стана како би пријавила шта се десило. У КФОР-у су јој одговорили да би требало да се врати кући јер ће се њен супруг и син вратити у току дана.

27. Како се они нису вратили следећег дана, први жалилац је поново отишла у јединицу КФОР-а и дала им регистарски број возила које су возили тројица мушкараца, опис одеће коју су на себи имали њен супруг и син када су одведени, као и опис тројице мушкараца који су их одвели.
28. Први жалилац се такође обратила МКЦК-у и бројним хуманитарним организацијама са канцеларијама у Призрену, тражећи помоћ. Она је такође отишла у локално представништво ОВК да замоли за помоћ у проналажењу њеног супруга и сина. Њој је тамо наводно запрећено и вређана је, и обавештена је да ће је снаћи иста судбина ако се не врати кући. Први жалилац је такође пријавила нестанке УНМИК-у пре свог одласка из Призрена 27. децембра 1999. године.
29. Из умрлица које је издала УНМИК-ова Канцеларија за нестала лица и судску медицину (КНЈСМ), чини се да су посмртни остаци, касније идентификовани као посмртни остаци Драгомира и Јовице Ђукановића, откривени у октобру 1999. године, иако је спорна тачна локација. Име Јовице Ђукановића налази се на списку несталих лица које је МКЦК проследио УНМИК-у 12. октобра 2001. године. Први жалилац наводи да су посмртне остатке пронашли „британски официри УНМИК-а“ на улазу у село Новакe након што су примили дојаву од особе која је препознала Драгомира Ђукановића.
30. Дана 12. децембра 2003. године, КНЈСМ при УНМИК-у извршио је обдукцију посмртних остатака који су касније идентификовани као посмртни остаци Јовице Ђукановића.
31. Дана 27. јула 2005. године, УНМИК-ов КНЈСМ издао је умрлицу за Јовицу Ђукановића. Узрок смрти је назначен као неутврђен услед стања у коме су се налазили посмртни остаци.
32. Посмртни остаци Драгомира Ђукановића касније су такође идентификовани и заједно са посмртним остацима Јовице Ђукановића предати су породици код Мердара 2. августа 2005. године.

С. Истрага

33. У овом предмету, Комисија је од УНМИК-а примила истражне документе који су се претходно налазили код УНМИК-овог КНЈСМ-а и ЈНЛ-а. Досије, онакав какав је предат, односи се само на идентификацију и враћање посмртних остатака Јовице Ђукановића. Није достављен никакав додатни истражни материјал по питању кривичне истраге након враћања посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића.
34. Што се тиче објављивања података који се налазе у списима, Комисија подсећа да јој је УНМИК дао истражне списе ради разматрања под обавезом чувања поверљивости података. У том погледу, Комисија мора појаснити да, иако њена процена овог предмета проистиче из детаљног разматрања доступне документације, објављује се само ограничен број информација из ње. Стога је у следећим пасусима наведен преглед релевантних истражних корака које су предузели истражни органи.

35. У спису ЈНЛ-а није назначено када је отмица пријављена УНМИК-у. У спису је, наиме, назначено да је 2001. године ЈНЛ попунио формулар за идентификацију жртава анте-мортем подацима Јовице Ђукановића.
36. У спису је назначено да је 12. децембра 2003. године извршена обдукција неидентификованих посмртних остатака који су били узети из необјављеног гробног места. Они су пронађени заједно са метком калибра 7,65mm. Касније су идентификовани као посмртни остаци Јовице Ђукановића. Узрок смрти је, међутим, остао неутврђен.
37. У спису је назначено да су, 24. маја 2004. године, истражитељи обавили разговор са кћерком Драгомира Ђукановића. У сажетку разговора који је достављен Комисији, она описује догађаје који су претходили отмици. Такође она је дала број регистарске таблице возила из ког су њен отац и брат одведени, као и имена петоро могућих осумњичених који су били укључени у отмицу. Завршна ставка коју је уписао службеник ЈНЛ-а поводом овог сажатка разговора гласи да би случај требало предати ЦЈКИ-у ради даље истраге.
38. Спис КНЛСМ-а садржи копију факса датираног на 3. јул 2004. године, послатог из Министарства унутрашњих послова Србије полицији УНМИК-а, који садржи идентификоване могуће осумњичене за отмицу.
39. Дана 29. јула 2005. године, на основу резултата ДНК анализе и поређења анте-мортем и пост-мортем података, УНМИК-ов КНЛСМ издао је потврду идентитета Јовице Ђукановића.
40. Истог дана, Канцеларија за судску медицину издала је његову умрлицу.
41. Дана 2. августа 2005. године, други жалилац, гђа Радмила Ђукановић, примила је посмртне остатке Јовице Ђукановића.
42. У погледу Драгомира Ђукановића, у спису није забележена никаква детаљна активност. Међутим, у меморандуму издатом од стране ЈНЛ-а, датираном на 31. јул 2004. године, који је припојен спису, наводи се да су у децембру 2002. године извршене обдукције посмртних остатака пронађених у једној од гробница на гробљу у Призрену. Одећу пронађену заједно са посмртним остацима једне од жртава идентификовао је близак сродник жалилаца, као одећу која припада Драгомиру Ђукановићу. Међутим, у меморандуму се даље наводи да, у погледу Драгомира Ђукановића, још увек нису добијени позитивни резултати ДНК анализе.
43. У последњем пасусу овог меморандума наводи се да су „информације везане за осумњичене за отмицу и вероватно убиство ових особа достављене ЦЈКИ-у. Подразумева се да је истрага још увек у току“.

III. ЖАЛБА

44. Жалиоци се жале на наводни пропуст УНМИК-а да ваљано истражи отмицу и смрт

Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића. У том погледу, Комисија сматра да се они позивају на кршење процедуралног проширења члана 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП).

45. Жалиоци се такође жале на душевну бол и патњу, које су наводно проузроковане њима и њиховој породици овом ситуацијом. У том погледу, Комисија сматра да се жалиоци ослањају на члан 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

A. Опсег разматрања Комисије

46. При одлучивању о томе да ли сматра да је дошло до повреде члана 2 (процедуралног проширења) и члана 3 ЕКЉП, Комисија узима у обзир постојећу судску праксу, нарочито ону Европског суда за људска права. Међутим, Комисија је такође свесна чињенице да се жалбе пред њом разликују на значајне начине од оних које су поднете Суду. Као прво, тужена страна није држава, већ привремена међународна територијална управа овлашћена да обавља привремене дужности на Косову. За УНМИК се не везују никакве сумње у погледу суштинских обавеза сходно члану 2 ЕКЉП. Друго, док су они који су осумњичени за наводна убиства и/или отмице недржавни актери у ограниченом броју предмета пред Европским судом, такви су сви осумњичени у предметима пред Комисијом, углавном, али не искључиво, повезани са сукобом. Комисија мора узети у обзир ове факторе при првобитној процени процедуралних позитивних обавеза међудржавне организације у погледу поступака учињених од стране трећих страна на територији над којом има привремену законодавну, извршну и судску контролу.
47. Пре него што започне разматрање меритума жалбе, Комисија би желела да разјасни домен свог испитивања.
48. Комисија напомиње да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно следећим инструментима који се тичу људских права: Универзалној декларацији о људским правима, Европској конвенцији о људским правима и њеним протоколима, Међународном споразуму о грађанским и политичким правима (МСГПП), Међународном споразуму о економским, социјалним и културним правима, Међународној конвенцији о уклањању свих видова расне дискриминације, Конвенцији о уклањању свих видова дискриминације жена, Конвенцији против мучења и осталог окрутног, нечовечног и понижавајућег поступања или кажњавања, Конвенцији о правима детета.
49. Комисија такође примећује да, према члану 1.2 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12 од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, Комисија „треба да проучи жалбе уложене од стране било које особе или групе особа које тврде да су жртве кршења (својих) људских права од стране УНМИК-а“. Из тога следи да једино поступци или пропусти који се могу приписати УНМИК-у леже у оквиру

надлежности Комисије *ratione personae*. У том погледу, треба напоменути, као што је горе наведено, да од 9. децембра 2008. године, УНМИК више није спроводио извршну власт над косовским судским системом и системом за спровођење закона. УНМИК стога не сноси одговорност ни за какво какво кршење људских права наводно почињено од стране тих тела. У погледу тога што се жалиоци жале на поступке који су се догодили након овог датума, они леже ван надлежности Комисије *ratione personae*.

50. Такође, Комисија наглашава да, што се тиче њене надлежности *ratione materiae*, из члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 следи да она може испитати само жалбе које се односе на наводно кршење људских права. То значи да она може да разматра само поступке или пропусте који су предмет жалбе због тога што нису у складу са међународним инструментима људских права наведеним горе у тексту (видети § 48). У конкретном случају убистава и нестанака под околностима опасним по живот, није улога Комисије да замени надлежне органе у истражи случаја. Њен задатак је ограничен на разматрање ефикасности кривичне истраге таквих убистава и нестанака, у светлу процедуралних обавеза које проистичу из члана 2 ЕКЉП.
51. Комисија даље напомиње да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има правну надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су ове чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“. Следи да догађаји који су се одиграли пре 23. априла 2005. године генерално леже ван надлежности Комисије *ratione temporis*. Међутим, у мери у којој такви догађаји проузрокују континуирану ситуацију, Комисија има надлежност да разматра жалбе које се односе на ту ситуацију (видети предмет Европског суда за људска права (ЕСЉП), Велико веће [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, бр. 16064/90 и остали, пресуда од 18. септембра 2009, §§ 147-149; ЕСЉП, *Кинар против Турске* [ВВ], бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2011, § 136, ЕКЉП 2001-IV).

В. Наводно кршење процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЉП

52. Комисија сматра да се жалиоци позивају на повреду процедуралне обавезе која проистиче из права на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП) јер полиција УНМИК-а није спровела ефикасну истрагу у вези са отмицом и смрћу Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића.

а. Поднесци страна

53. Жалиоци се жале, у суштини, на повреду права у погледу адекватне кривичне истраге у вези са отмицом и смрћу Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића. Жалиоци такође наводе да нису били обавештени о томе да ли је истрага спроведена и какав је био исход.
54. У свом поднеску датираним на 18. април 2011. године, СПГС тврди да, од првобитног пријављивања отмице КФОР-у, УНМИК није знао за њу све до тренутка када су пронађени и накнадно идентификовани посмртни остаци обе жртве. СПГС наводи да су учињени покушаји да се добију додатни детаљи од КФОР-а у погледу опсега истраге, али да није било никаквих доступних података. Као резултат тога, СПГС

закључује да „полицију УНМИК-а не треба сматрати одговорном за изостанак адекватне истраге“.

55. СПГС такође сматра да би „форензичку истрагу“ случаја требало одвојити од кривичних и правосудних елемената. У погледу форензичке компоненте, СПГС остаје при мишљењу да је полиција УНМИК-а спровела потпуну истрагу која је довела до проналажења и идентификације посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића. Због тога, он тврди да није дошло до кршења ове компоненте члана 2 ЕКЉП које се може приписати УНМИК-у.
56. Напокон, што се тиче кривичне истраге, он закључује да се УНМИК не може сматрати одговорним за изостанак ваљане кривичне истраге због недостатка истражне документације.
57. Дана 20. марта 2013. године, УНМИК је потврдио да се објављивање информација о случају може сматрати коначним.

2. Процена Комисије

а) Подношење релевантних списа

58. Као што је горе наведено (видети § 33 горе у тексту), УНМИК није могао да достави Комисији никакве списе у вези са кривичном истрагом отмице и смрти Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића, након идентификације посмртних остатака.
59. Комисија напомиње да је у члану 15 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 наведено да Комисија може затражити од УНМИК-а да поднесе било који документ и да је СПГС обавезан да сарађује са Комисијом и пружи неопходну помоћ, посебно укључујући објављивање докумената и информација релевантних за жалбу. У том погледу, Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права да ће бити извучени закључци на основу понашања тужене стране током поступка, укључујући њен пропуст „да поднесе информације, без одговарајућег објашњења“ (видети случај *Челикбилек против Турске*, бр. 27693/95, пресуда ЕСЉП од 31. маја 2005, § 56). Међутим, УНМИК није доставио Комисији ниједан истражни документ који се односи на истрагу отмице и смрти Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића након лоцирања њихових посмртних остатака.
60. Комисија такође напомиње да је правилно одржавање истражних списа који се тичу таквих кривичних дела као што су убиства и нестанци, од отварања истрага до њихове предаје, кључно за наставак таквих истрага и пропуст да се то учини могао би стога сам по себи покренути питања сходно члану 2. Комисија такође напомиње да УНМИК није доставио никакво објашњење за недостатак истражне документације након враћања посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића.
61. Комисија нема разлога да сумња да је УНМИК уложио напор како би добио релевантну истражну документацију. Међутим, упркос довољном времену које је дато УНМИК-у у ову сврху (25 месеци), Комисији нису достављени списи нити јој је предочено веродостојно објашњење разлога за потпуно непостојање истих. Комисија стога не може да учини ништа друго него да настави са разматрањем меритума жалбе

само на основу докумената које су јој доставили жалиоци и информација које јој је пружио УНМИК у вези са локацијом и идентификацијом посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића, и да изведе закључке из ове ситуације (у том смислу, видети ЕСЉП, *Чекојев против Русије*, бр. 39358/05, пресуда од 15. марта 2011, § 146).

b) *Општа начела која се тичу обавезе спровођења ефикасне истраге сходно члану 2*

62. Прво, Комисија сматра да недостатак истражних списа који се тичу лица која су можда одговорна за отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића покреће питања у вези са теретом доказивања. У том погледу, Комисија се позива на приступ Европског суда за људска права, као и Комитета Уједињених нација за људска права (КЉП) по овом питању. Опште правило је да је на страни која износи предлоге чињеница да их докаже, али да ово није строго правило.
63. Ако се следи ово опште правило, у фази утврђивања прихватљивости, подносилац захтева мора да представи чињенице којима подржава наводе о одговорности државе, односно да успостави *prima facie* случај против власти (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЉП, *Артико против Италије*, бр. 6694/74, пресуда од 13. маја 1980, §§ 29-30, серија А бр. 37; ЕСЉП, *Тоџу против Турске*, бр. 27601/95, пресуда од 31. маја 2005, § 95). Међутим, Европски суд даље сматра да „... када догађаји који су предмет жалбе леже у потпуности, или у већем делу, унутар искључивог знања власти ... Може се сматрати да терет доказивања онда лежи на властима у смислу пружања задовољавајућег и убедљивог објашњења“ (видети ЕСЉП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 51, при §§ 183-184).
64. Европски суд такође наводи да је „... на влади да дефинитивно тврди зашто се предметна документа не могу користити да подрже изјаве које су дали подносиоци захтева или да пружи задовољавајуће и убедљиво објашњење тога како су се предметни догађаји одиграли, а ако то не учини, биће покренуто питање сходно члану 2 и/или члану 3 Конвенције“ (видети ЕСЉП, *Акум и остали против Турске*, бр. 21894/93, пресуда од 24. јуна 2005, § 211, ЕКЉП 2005-II (делови)). Суд додаје да „... ако оне (власти) затим не доставе суштинске документе како би омогућиле Суду да установи чињенице или ако не доставе задовољавајуће и убедљиво објашњење, могу се извући чврсти закључци“ (видети ЕСЉП, *Варнава и остали против Турске* [ВВ], наведен изнад у § 51, при § 184; видети такође, КЉП, *Бенаниза против Алжира*, Разматрања од 26. јула 2010, § 9.4, ССРР/С/99/Д/1588/2007; КЉП, *Баиаша против Либијске Арапске Цамахирије*, Разматрања од 20. октобра 2010, § 7.2, ЦГПП/Ц/100/Д/1776/2008).
65. Комисија разуме да се међународна судска пракса развила у контексту у коме Влада о којој је овде реч може бити умешана у суштинске оптужбе, што није случај са УНМИК-ом. Комисија ипак сматра да, пошто се документација налазила под искључивом контролом УНМИК-ових органа, бар до предаје ЕУЛЕКС-у, може да се примени начело да се „чврсти закључци“ могу извући из недостатка документације.
66. Друго, Комисија напомиње да је позитивна обавеза истраживања нестанака широко прихваћена у међународном праву људских права макар од случаја Интерамеричког суда за људска права (ИАСЉП) *Веласкез-Родригез* (видети случај *Веласкез-Родригез*

против Хондураса, пресуда ИАСЈП од 29. јула 1988, серија Ц бр. 4). КЈП такође наводи да позитивна обавеза проистиче из члана 6 (право на живот), члана 7 (забрана окрутног и нечовечног поступања) и члана 9 (право на слободу и безбедност особе), тумачено заједно са чланом 2(3) (право на ефикасан правни лек) МСПП (видети КЈП, Општи коментар бр. 6, 30. април 1982, § 4; КЈП, Општи коментар бр. 31, 26. мај 2004, §§ 8 и 18, СГПП/Ц/21/Рев.1/Дод. 13); видети такође, између осталог, КЈП, *Мухамед Ел Авани против Либијске Арапске Цамахирије*, саопштење бр. 1295/2004, разматрања од 11. јула 2007, СГПП/Ц/90/Д/1295/2004). Обавеза истраживања нестанака и убистава такође је утврђена у Декларацији УН-а о заштити свих особа од принудног нестанка (А/Res/47/133, 18. децембар 1992.) и додатно је разрађена у смерницама УН-а као што су Приручник УН-а о ефикасној превенцији и истрази ванправних арбитрарних и преких егзекуција (1991) и „Смернице о спровођењу истрага Уједињених нација у вези са наводним масакрима“ (1995.). Важност обавезе је потврђена усвајањем Међународне конвенције за заштиту свих особа од принудног нестанка 2006. године, која је ступила на снагу 23. децембра 2010. године.

67. Да би се бавила тврдњама жалиоца, Комисија се посебно осврће на добро утврђену судску праксу Европског суда за људска права о процедуралним обавезама сходно члану 2 ЕКЈП. Суд је сматрао да „Обавеза заштите права на живот сходно члану 2 Конвенције, тумачена заједно са општом дужношћу државе сходно члану 1 Конвенције „да осигура свакоме унутар [своје] надлежности права и слободе дефинисане у Конвенцији“, имплицитно захтева постојање неког облика ефикасне званичне истраге када су појединци убијени (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЈП, *Мекен и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 27. септембра 1995, § 161, Серија А бр. 324; и ЕСЈП, *Каја против Турске*, пресуда од 19. фебруара 1998, § 105, Извештаји 1998-I; видети такође ЕСЈП, *Јасинкис против Летоније*, бр. 45744/08, пресуда од 21. децембра 2010, § 71). Обавеза спровођења такве истраге проистиче у свим случајевима убистава и осталих сумњивих смртних случајева, без обзира на то да ли су починиоци приватна лица или државни агенти или су непознати (видети ЕСЈП, *Коледи против Бугарске*, бр. 1108/02, пресуда од 5. новембра 2009, § 191).
68. Европски суд је такође навео да процедурална обавеза пружања неког облика ефикасне званичне истраге такође постоји када је појединац нестао под околностима опасним по живот и није ограничена на случајеве када је очигледно да је нестанак проузрокован од стране државног агента (видети ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен у § 51 изнад у тексту, при § 136).
69. Надлежни органи морају сами предузети радње када им се скрене пажња на одређени предмет и не смеју препустити подношење формалне жалбе или преузимање одговорности за спровођење било каквих истражних поступака иницијативи блиских сродника (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, бр. 21689/93, пресуда од 6. априла 2004, § 310; видети такође ЕСЈП, *Исајева против Русије*, бр. 57950/00, пресуда од 24. фебруара 2005, § 210).
70. Успостављајући стандарде ефикасне истраге, Суд је навео да „истрага, поред независности, приступачности за породицу жртве, спровођења разумном брзином и експедитивношћу, пружања довољног елемента јавне критике истраге и њених резултата, такође мора бити ефикасна у смислу да може довести до утврђивања тога да ли је смрт изазвана незаконитим путем и, ако је то случај, до идентификације и

кажњавања одговорних лица (видети ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 51; при § 191; видети такође ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, бр. 4704/04, пресуда од 15. фебруара 2011, § 63). То није обавеза пружања резултата, већ употребе средстава. Надлежни органи морају предузети све разумне кораке које могу да предузму да би обезбедили доказе који се тичу инцидента, укључујући, између осталог, сведочења очевидаца, форензичке доказе и, када је то применљиво, аутопсију која пружа потпун и тачан запис о повреди и објективну анализу клиничких налаза, укључујући узрок смрти. Сваки недостатак у истрази који спречава да се њоме установи узрок смрти или одговорна особа или особе ствара ризик да таква истрага неће испунити овај стандард (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен у § 69 изнад, при § 312; и *Исајева против Русије*, наведен у § 69 изнад, при § 212).

71. Конкретно, закључак истраге мора бити заснован на детаљној, објективној и непристрасној анализи свих релевантних елемената. Пропуст праћења очигледног следа истраге нарушава, у одлучујућој мери, могућност да се њоме утврде околности случаја и идентитет одговорних лица (видети ЕСЈП, *Колеви против Бугарске*, наведен изнад у § 67, при § 201). Међутим, природа и степен разматрања којима се испуњава минимални праг ефикасности истраге зависе од околности конкретног случаја. Они се морају проценити на основу релевантних чињеница и у погледу практичних реалних околности истражних радњи (видети ЕСЈП, *Велсеа и Мазаре против Румуније*, бр. 64301/01, пресуда од 1. децембра 2009, § 105).
72. Посебно у погледу несталих особа које су касније пронађене мртве, Суд је навео да се поступцима ексхумације и идентификације посмртних остатака не исцрпљује обавеза сходно члану 2 ЕКЈП. Суд сматра да „процедурална обавеза која проистиче из нестанка генерално не престаје све док су локација и судбина особе неизвесни, те је она стога континуираног карактера“ (случај ЕСЈП *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен у § 70 изнад, при §46; у истом смислу, случај ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 51, при § 148, *Аслаканова и остали против Русије*, бр.). 2944/09 и остали, пресуда од 18. децембра 2012, § 122). Међутим, Суд такође наглашава да ова процедурална обавеза „не престаје да постоји чак ни након проналажења тела ... Тиме се само расветљава један аспект судбине несталога лица и генерално остаје обавеза да се објасни нестанак и смрт, као и да се идентификује и кривично гони сваки починитељ незаконитих дела који има везе са тим нестанком и смрћу“ (случај *Палић против Босне и Херцеговине*, предмет ЕСЈП наведен изнад, у § 46; у истом смислу случај *Варнава и остали против Турске*, предмет ЕСЈП [ВВ] наведен изнад, у § 51, при § 145). Иако проналажење и накнадна идентификација посмртних остатака жртве сами по себи могу представљати значајан успех, процедурална обавеза сходно члану 2 и даље постоји (видети случај *Палић против Босне и Херцеговине*, предмет ЕСЈП наведен изнад, у § 70 горе у тексту).
73. Што се тиче захтева за јавним надзором, Суд је даље навео да мора постојати довољан елемент јавног надзора над истрагом или њеним исходима да би се осигурала одговорност у пракси, као и у теорији. Потребан степен јавне критике може се знатно разликовати од случаја до случаја. Међутим, у свим случајевима, сродник жртве мора бити укључен у поступак у оној мери која је неопходна за заштиту његових или њених легитимних интереса (видети случај ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали*, наведен у § 69 изнад, при §§ 311-314; ЕСЈП, *Исајева против Русије*, наведен у § 69 изнад, при §§

211-214 и случајеве наведене у њему; ЕСЈП [ВВ], *Ал-Скени и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 7. јула 2011, бр. 55721/07, § 167, ЕКЈП 2011.).

с) *Применљивост члана 2 на контекст Косова*

74. Комисија је свесна чињенице да су се отмица и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића догодили током распоређивања УНМИК-а на Косову одмах након оружаног сукоба, када су били распрострањени криминал, насиље и мањак безбедности.
75. Комисија мора да размотри да ли стандарди члана 2 настављају да се примењују у ситуацији када постоји сукоб или опште насиље и да ли треба сматрати да се такви стандарди у потпуности примењују на УНМИК, посебно током прве фазе његове мисије.
76. Што се тиче применљивости члана 2 на УНМИК, Комисија подсећа да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно одређеним инструментима који се тичу људских права, укључујући ЕКЈП. С тим у вези, Комисија је већ закључила да је тачно да се привремени карактер УНМИК-а и тешкоће с њим у вези морају прописно узети у обзир у погледу бројних ситуација, али ни у ком случају се ови елементи не смеју схватити као изговор за смањење стандарда у поштовању људских права, који су прописно уграђени у мандат УНМИК-а (видети случај ХРАП, *Милогорић и остали*, бр. 38/08 и остали, мишљење од 24. марта 2011, § 44; случај *Бериша и остали*, бр. 27/08 и остали, мишљење од 23. фебруара 2011, § 25; случај *Лалић и остали*, бр. 09/08 и остали, мишљење од 9. јуна 2012, § 22).
77. У погледу применљивости члана 2 на ситуације у којима постоји сукоб или опште насиље, Комисија подсећа да је Европски суд за људска права утврдио применљивост члана 2 на постконфликтне ситуације, укључујући оне у земљама бивше Југославије (видети, између осталих примера, случај ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 58 и случај ЕСЈП, *Јуларић против Хрватске*, бр. 20106/06, пресуда од 20. јануара 2011.). Суд даље наводи да процедурална обавеза сходно члану 2 наставља да се примењује на „различите безбедносне околности, укључујући оне у контексту оружаног сукоба“ (видети ЕСЈП [ВВ], *Ал-Скени и остали против Уједињеног Краљевства*, наведен изнад у § 73, при § 164; видети такође случај *Гулеч против Турске*, пресуда ЕСЈП од 27. јула 1998, § 81, Извештаји 1998-IV; случај *Ерзи против Турске*, пресуда ЕСЈП од 28. јула 1998, §§ 79 и 82, Извештаји 1998-IV; случај *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен изнад у § 69, при §§ 85-90, 309-320 и 326-330; случај *Исајева против Русије*, наведен изнад у § 69, при §§ 180 и 210; случај *Канлибаши против Турске*, бр. 32444/96, пресуда ЕСЈП од 8. децембра 2005, §§ 39-51).
78. Суд је признао да „када до смрти [и нестанака] које треба истражити према члану 2 дође под околностима општег насиља, оружаног сукоба или побуне, истражитељи могу наићи на препреке и конкретна ограничења могу захтевати употребу мање ефикасних мера истраге или могу довести до одлагања истраге“ (видети случај ЕСЈП [ВВ], *Ал-Скени и остали против Уједињеног Краљевства*, наведен изнад у § 73 при

§164; ЕСЈП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006, § 121). Суд је ипак закључио да „обавеза према члану 2 која се тиче заштите живота подразумева да, чак и у тешким безбедносним условима, морају бити предузети сви разумни кораци како би се обезбедила ефикасна, независна истрага у вези са наводним кршењима права на живот (видети, између осталих примера, ЕСЈП, случај *Каја против Турске*, наведен у § 67 изнад, при §§ 86-92; ЕСЈП, случај *Ерги против Турске*, наведен изнад, при §§ 82-85; *Танрикулу против Турске*, ЕСЈП [ВВ], бр. 23763/94, пресуда од 8. јула 1999, §§ 101-110, ЕКЈП 1999-IV; ЕСЈП, *Кашијев и Акајева против Русије*, бр. 57942/00 и 57945/00, пресуда од 24. фебруара 2005, §§ 156-166; ЕСЈП, случај *Исајева против Русије*, наведен изнад у § 69, при §§ 215-224; *Мусајев и остали против Русије*, бр. 57941/00 и остали, пресуда од 26. јула 2007, §§ 158-165).

79. Слично томе, КЈП је закључио да се право на живот, укључујући процедуралне гаранције, сматра врховним правом од кога није дозвољено никакво одступање чак ни у ванредним околностима када је угрожен живот нације (видети, КЈП, Општи коментар бр. 6, наведен изнад у § 66, при § 1; КЈП, *Абубакар Амиров и Аизан Амирова против Руске Федерације*, саопштење бр. 1447/2006, разматрања од 22. априла 2009, § 11.2, СГПП/Ц/95/Д/1447/2006). Такође, КЈП је напоменуо применљивост чланова 2 (3), 6 и 7 МСГПП, уз посебни осврт на УНМИК-ову обавезу да спроведе ваљане истраге у вези са нестанцима и отмицама на Косову (видети КЈП, Закључне примедбе Комитета за људска права: Косово (Србија), 14. август 2006, §§ 12-13, СГПП/Ц/УНК/ЦО/1).
80. Комисија разуме потешкоће са којима се УНМИК сусрео током прве фазе свог ангажовања. Комисија напомиње да је одговарајућа важност која је дата питању несталих лица на Косову значила да је УНМИК морао да узме у обзир како хуманитарну, тако и кривичну димензију ситуације. Конкретно, Комисија сматра да су значај који се приписује кривичним истрагама и потешкоће на Косову које су ограничиле могућност истражних органа да спроведу такве истраге, као што је описао СПГС, довеле до тога да од кључног значаја буде да УНМИК од самог почетка успостави окружење које погодује обављању значајних истрага. Ово подразумева успостављање система који обухвата елементе попут доделе свеобухватне одговорности по питању надзора и праћења напретка истрага, обезбеђивања редовних извештаја о напретку истрага као и поступка прописне предаје случајева међу службеницима или јединицама полиције УНМИК-а. Такав систем би такође требало да узме у обзир потребу за заштитом жртава и сведока (видети, *mutatis mutandis*, случај *P.P. и остали против Мађарске*, бр. 19400/11, пресуда ЕСЈП од 4. децембра 2012, §§ 28-32), као и да се размотри нарочита рањивост расељених лица у периоду након сукоба (видети ЕСЈП [ВВ], *Саргсиан против Азербејџана*, бр. 40167/06, одлука од 14. децембра 2011, § 145; и ЕСЈП [ВВ], *Чигаров и остали против Јерменије*, бр. 13216/05, одлука од 14. децембра 2011, § 146). Иако схвата да је до распоређивања и организовања полиције и правосудног апарата дошло постепено, Комисија сматра да је овај процес завршен 2003. године када су полиција и правосудни систем на Косову описани као „добро функционишући“ и „одрживи“ од стране Генералног секретара УН-а (видети § 18 изнад).
81. Комисија даље напомиње да њен задатак није да испита релевантну праксу или наводне препреке спровођењу ефикасне истраге *in abstracto*, већ само у вези са њиховом конкретном применом на одређене околности везане за ситуацију која је

предмет жалбе пред Комисијом (видети ЕСЈП, *Броган и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 29. новембра 1988, § 53, Серија А, бр. 145 Б). Комисија стога закључује да природа и степен разматрања да би се утврдило да ли ефикасност истраге испуњава минимални праг зависе од околности одређеног предмета. Из тих разлога, Комисија сматра да ће утврдити, у погледу сваког предмета, да ли су предузети сви разумни кораци за спровођење ефикасне истраге као што то налаже члан 2, узимајући у обзир реалне околности истражних активности на Косову.

d) *Усаглашеност са захтевима члана 2 у овом предмету*

82. У погледу околности везаних за овај предмет, Комисија се прво бави питањем терета доказивања. На ступњу прихватљивости, Комисија се уверила да наводи жалиоца нису неосновани па је стога прихватила постојање случаја *prima facie*: да су Драгомир Ђукановић и Јовица Ђукановић отети у животно угрожавајућим околностима и да је, најкасније до краја 2001. године, УНМИК сазнао за случај, барем у погледу Јовице Ђукановића (видети §§ 29 и 35 горе у тексту). Стога Комисија одлучује да је, супротно опажањима СПГС-а (видети § 54 горе у тексту), постојала довољна количина информација до краја 2001. године за почетак истраге око отмице Јовице Ђукановића и накнадно, Драгомира Ђукановића, пошто су њих двојица били у сродству.
83. Сходно томе, примењујући горенаведене принципе (видети §§ 62-73 горе у тексту), Комисија сматра да је терет доказивања пребачен на оптуженог, тако да је на УНМИК-у да представи Комисији доказ о адекватној истрази као одбрану против навода које су жалиоци изнели, а које је Комисија прихватила као прихватљиве. УНМИК није испунио своју обавезу по овом питању, пошто није представио ниједан истражни спис нити је на „задовољавајући и убедљив“ начин објаснио свој пропуст да то уради. Комисија ће, у складу с тим, извући закључке из ове ситуације.
84. Комисија напомиње да је, према Годишњем извештају полиције УНМИК-а из 2000. године, барем од средине септембра 1999. године цео систем кривичних истрага у региону Приштине био под пуном контролом УНМИК-а. Дакле, одговорност је била на УНМИК-у да обезбеди, *прво*, да се истрага спроводи експедитивно и ефикасно; *друго*, да се сав релевантан истражни материјал предаје органу који преузима одговорност за истрагу (видети § 20 изнад) и, *треће*, да истражни списи могу да се прате и преузимају уколико дође до потребе за тим у било којој каснијој фази.
85. Комисија из недостатка било каквих истражних списа који се односе на догађаје након проналажења посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића извлачи закључак да је дошло до једне од следећих ситуација: није спроведена никаква истрага; УНМИК је намерно одлучио да не представи спис Комисији, упркос својој обавези да сарађује са Комисијом и да јој пружа потребну помоћ, укључујући издавање докумената од значаја за жалбе сходно члану 15 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 (наведено у § 49 изнад); спис није прописно предат ЕУЛЕКС-у или УНМИК није преузео спис од лица тренутно задуженог за његово чување.
86. Комисија је већ напоменула да нема разлога да сумња у поштене намере УНМИК-а у настојању да обезбеди истражни спис ради процене од стране Комисије. Међутим, Комисија сматра да, без обзира на то које је од ових могућих објашњења применљиво,

оно указује на пропуст који се може директно приписати УНМИК-у, било да се ради о периоду када је он обављао своје извршне функције или у свом садашњем својству.

87. Испитавши појединости овог случаја, Комисија напомиње да су постојали очигледни недостаци у спровођењу истраге од њеног почетка, имајући у виду да је почетни ступањ истраге од изузетног значаја. Међутим, у светлу горе описаних напомена у вези са њеном ограниченом временском надлежношћу (видети § 51 горе у тексту), Комисија подсећа да је она надлежна *ratione temporis* да процењује усклађеност истраге са чланом 2 ЕКЉП само за период након 23. априла 2005. године, узимајући у обзир статус предмета тог датума (ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 70, при § 70). Период који је предмет разматрања завршава се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео одговорност у области спровођења правде (видети § 20 изнад).
88. Комисија напомиње да се, од тренутка када је УНМИК сазнао за случај до 23. априла 2005. године, активности које је предузео односе једино на ексхумацију, идентификацију и предају посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића, које су спроведене између 2. августа 2005. године. Иако ово, само по себи, треба да се сматра значајним достигнућем, Комисија подсећа да се процедурална обавеза сходно члану 2 није завршила проналаском посмртних остатака, посебно имајући у виду околности везане за њихову отмицу. Ипак, не постоји доказ да је предузета било каква активност у погледу расветљавања околности везаних за отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића. Као резултат тога, УНМИК-ова обавеза да истражи овај случај није престала са проналажењем и идентификацијом посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића (видети § 61 горе у тексту). Комисија стога закључује да примедба СПГС-а да УНМИК није прекршио члан 2 ЕКЉП пошто је утврдио локацију ових тела, сама по себи, не испуњава његову обавезу у том погледу.
89. Конкретно, не постоји назнака да је полиција УНМИК-а предузела било какве истражне мере по овом питању, као што су: обављање разговора са жалиоцима и осталим члановима породице, поред сестре, обављање разговора са могућим сведоцима, идентификовање власничког права над возилом у коме су жртве вожене или проналажење и обављање разговора са именованим лицима осумњиченим за учествовање у отмици.
90. У погледу периода који је под њеном надлежношћу, почевши од 23. априла 2005. године, Комисија напомиње да не постоји доказ да су спроведене основне истражне радње како је назначено (видети горе у тексту). Након тог критичног датума и даље је, дакле, постојао пропуст по питању спровођења неопходних истражних радњи, у складу са континуираном обавезом истраге (видети § 72 изнад), чиме је процена целе истраге доведена у временски период под надлежношћу Комисије.
91. Поред тога, Комисија сматра да је, пошто лица одговорна за злочин никада нису пронађена, УНМИК имао обавезу да користи средства која су му на располагању да редовно прегледа случај. Циљ тога би био да се осигура да ништа није пропуштено и да је узет у разматрање сваки нови доказ, као и да се обавесте сродници Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића о било каквим новим траговима у истрази. Међутим, нема назнака да је такав осврт икада предузет.

92. Очигледан недостатак адекватне реакције од стране полиције УНМИК-а могао је да укаже починиоцима на то да надлежни органи нису могли, или да нису били вољни да истраже такве кривичне поступке. Такав став надлежних органа према најозбиљнијим злочинима у било ком друштву, а нарочито у околностима након сукоба, неминовно ствара културу некажњености међу починиоцима злочина и може само да доведе до погоршања ситуације. Проблеми са којима се УНМИК сусрео на почетку своје мисије, који су размотрени изнад, не оправдавају такву неактивност, било на почетку или касније.
93. Комисија стога сматра да, с обзиром на све околности конкретног случаја, изгледа да УНМИК није предузео никакве кораке да разјасни околности везане за отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића, и да доведе починиоце пред лице правде. У том погледу, Комисија сматра да истрага није била одговарајућа и није била усклађена са захтевима брзине, експедитивности и ефикасности (видети § 70 изнад), као што то налаже члан 2.
94. Што се тиче захтева за јавним надзором, Комисија подсећа да члан 2 такође захтева укључивање блиског сродника у истрагу у мери која је неопходна да се заштите његови или њени законски интереси. У том смислу, жалиоци тврде да уопште нису били обавештени о корацима које су истражитељи предузели. Комисија напомиње да се једина преписка између жалилаца и УНМИК-а обављала преко сродника и да се односила на преузимање, предају и покопавање посмртних остатака Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића; до последње такве преписке дошло је августа 2005. године. Као што је Комисија већ напоменула (видети § 89 горе у тексту), ниједна изјава никада није узета од жалилаца нити су им пружене икакве информације у погледу статуса истраге.
95. Комисија схвата став жалилаца да је обим добијених информација био незадовољавајући. Комисија је такође упозната са чињеницом да у свим случајевима жртвин сродник мора да буде укључен у поступак у мери која је неопходна за очување његовог или њеног легитимног интереса (видети ЕСЉП [ВВ], *Тахсин Акар против Турске*, бр. 26307/95, пресуда од 8. априла 2004, § 226, ЕКЉП 2004-III; ЕСЉП, *Таниш против Турске*, бр. 65899/01, пресуда од 2. августа 2005. године, § 204, ЕКЉП 2005-VIII). Комисија стога сматра да жалиоци нису имали приступ истрази како то налаже члан 2.
96. У светлу мана и недостатака који су горе описани, Комисија закључује да УНМИК није спровео адекватну и ефикасну истрагу отмице и смрти Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића. У складу с тим, постојало је кршење члана 2 ЕКЉП, односно, његовог процедуралног аспекта.

С. Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

97. Комисија сматра да се жалиоци позивају, у суштини, на повреду права на забрану нечовечног или понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.
98. СПГС није доставио додатне поднеске са конкретним освртом на наводно кршење члана 3 ЕКЉП.

99. У својој одлуци од 18. марта 2011. године, Комисија је прогласила жалбу у вези са чланом 3 прихватљивом. Међутим, Комисија мора поново да процени прихватљивост овог дела жалбе у светлу каснијег развоја судске праксе Комисије која се тиче прихватљивости жалби сходно члану 3 ЕКЉП.
100. Комисија поготово напомиње да се у судској пракси Европског суда за људска права члан породице нестале особе у одређеним условима може сматрати жртвом поступања надлежних органа које је супротно члану 3 ЕКЉП, којим се забрањује нечовечно поступање. У случајевима када је нестала особа касније пронађена мртва, применљивост члана 3 је у принципу ограничена на одређени период током кога је члан породице подносио неизвесност, патњу и тугу које су карактеристичне за феномен нестанака (видети нпр. ЕСЉП, *Лулујев и остали против Русије*, бр. 69480/01, пресуда од 9. новембра 2006, §§ 114-115, *ЕКЉП*, 2006-ХИИ (изводи); ЕСЉП, *Гонгадзе против Украјине*, бр. 34056/02, пресуда од 8. новембра 2005, § 185, *ЕКЉП*, 2005-ХИ).
101. Комисија се поготово позива на судску праксу Европског суда за људска права и своју сопствену судску праксу која се тиче питања да ли се члан породице нестале особе може сматрати жртвом поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом тешког кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестало, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. ЕСЉП [ВВ], *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999, § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП [ВВ], *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002, § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, предмет наведен изнад у § 78; при § 139; видети такође ХРАП, *Радовановић*, одлука од 16. септембра 2011, § 41).
102. Комисија је закључила да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу (видети случај *Младеновић*, предмет ХРАП бр. 99/09, одлука од 11. августа 2011, § 22).
103. Међутим, Комисија подсећа на судску праксу Европског суда за људска права у којој је наведено да је у случајевима када је нестала особа касније пронађена мртва, применљивост члана 3 ЕКЉП у принципу ограничена на одређени период током кога је члан породице подносио неизвесност, патњу и тугу које су карактеристичне за феномен нестанака (видети нпр. ЕСЉП, *Лулујев и остали против Русије*, бр.

69480/01, пресуда од 9. новембра 2006, §§ 114-115, *ЕКЉП*, 2006-ХП; видети и ЕСЉП, *Гонгадзе против Украјине*, бр. 34056/02, пресуда од 8. новембра 2005, § 185, *ЕКЉП*, 2005-ХП).

104. У том смислу поставља се питање да ли је жалба уложена на време. У члану 3.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 наводи се да Комисија „сме да се бави предметом ... само у року од шест месеци од дана доношења коначне одлуке“. По правилу, период од шест месеци почиње од дана доношења коначне одлуке у процесу којим се исцрпљују домаћи правни лекови. Међутим, тамо где је од почетка јасно да жалиоцу није доступан никакав правни лек, период почиње од датума поступака или мера које су предмет жалбе, или од датума сазнања о том поступку или његовом ефекту на жалиоца или о штети која му је учињена (ЕСЉП [ВВ], предмет *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у 70, при § 157). Тамо где се жалба односи на континуирану ситуацију, која је дошла до завршетка, период ограничења од шест месеци почиње да тече од датума када је та ситуација завршена.
105. Комисија напомиње да су посмртни остаци Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића враћени жалиоцу 2. августа 2005. године. У том тренутку је престао период важења током ког се питање могло покренути према члану 3 ЕКЉП. У сврхе члана 3.1. Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, период ограничења од шест месеци је почео да тече од тог датума.
106. Жалба коју је уложила гђа Рада Ђукановић (предмет бр. 67/09) уложена је Комисији 30. априла 2009. године, док је жалба гђе Радмиле Ђукановић (бр. 140/09) уложена 30. априла 2009. године, при чему су оба датума уследила након истека горенаведеног периода од шест месеци.
107. Комисија стога мора да закључи да овај део жалбе лежи ван временског ограничења наведеног у члану 3.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 те стога неће бити разматран у њеном меритуму (ХРАП, Радовановић, наведен изнад у § 101, при §§ 20-23).

V. ЗАКЉУЧНИ КОМЕНТАРИ И ПРЕПОРУКЕ

108. У светлу закључака Комисије о овом предмету, Комисија је мишљења да је потребан неки облик накнаде.
109. Комисија напомиње да принудни нестанци и произвољна убиства представљају озбиљна кршења људских права која морају бити истражена од стране надлежних органа, који такође имају обавезу да доведу починиоце пред лице правде под било каквим околностима. Комисија такође напомиње да је, сходно Резолуцији Савета безбедности Уједињених нација 1244 (1999), УНМИК од 1999. до 2008. године имао примарну одговорност да ефикасно истражи и кривично обради отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића и да његов пропуст да то учини представља настављено озбиљно кршење људских права жртве и његовог сродника, поготово права на утврђивање чињеница.

110. Комисија напомиње да су неадекватна средства УНМИК-а, поготово на почетку његове мисије, довела до тога да испуњавање УНМИК-ових обавеза у погледу људских права буде тешко достижно.
111. Уобичајено би била одговорност УНМИК-а да предузме одговарајуће мере како би стао на крај запаженом кршењу права и, колико је то могуће, исправио последице истог. Међутим, као што је Комисија напоменула горе у тексту (видети § 20), одговорност УНМИК-а која се тиче судства на Косову завршила се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео потпуну радну контролу у области владавине права. Дакле, УНМИК више није у позицији да предузима мере које ће имати непосредан утицај на истраге које су и даље на чекању пред ЕУЛЕКС-ом или домаћим органима. Такође, након проглашења независности од стране Привремених институција самоуправе Косова 17. фебруара 2008. године и касније, ступањем на снагу косовског устава 15. јуна 2008. године, УНМИК је престао да обавља извршне функције на Косову и та чињеница је ограничила његову могућност да пружи пуну и ефикасну репарацију за извршену повреду права, како је то прописано утврђеним начелима међународног права о људским правима.
112. Комисија сматра да ова чињенична ситуација не ослобађа УНМИК од одговорности да исправи, што је могуће више, последице кршења права за која је одговоран.

У погледу жалилаца и предмета, Комисија сматра прикладним да УНМИК:

- У складу са судском праксом Европског суда за људска права у вези са ситуацијама ограничене надлежности државе (видети ЕСЉП [ВВ], *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004, § 333, ЕКЉП 2004-VII; ЕСЉП, предмет *Ал-Садун и Мфуди против Уједињеног Краљевства*, бр. 61498/08, пресуда од 2. марта 2010, § 171, ЕКЉП 2010 (изводи); ЕСЉП [ВВ], *Катан и остали против Републике Молдавије и Русије*, [ВВ], бр. 43370/04 и остали, пресуда од 19. октобра 2012, § 109) мора тежити томе да, уз сва дипломатска средства која су му доступна у односу на ЕУЛЕКС и косовске власти, добије уверавања да ће истраге које се односе на случај који се овом приликом разматра бити настављене у складу са захтевима ефикасне истраге предвиђеним чланом 2, да ће се утврдити околности везане за отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића и да ће починиоци бити изведени пред лице правде; жалиоци и/или други сродник морају бити обавештени о таквом поступку и њима морају бити предата релевантна документа, ако је то потребно;
- Јавно призна, у разумном року, одговорност у вези са пропустом УНМИК-а да адекватно истражи отмицу и смрт Драгомира Ђукановића и Јовице Ђукановића и јавно се извини жалиоцима и њиховој породици у вези са тим;
- Предузме одговарајуће кораке за исплату адекватне надокнаде жалиоцима за моралну штету коју су претрпели због УНМИК-овог пропуста да спроведе ефикасну истрагу, као што је горе наведено.

Комисија такође сматра да је прикладно да УНМИК:

- У складу са Резолуцијом Генералне скупштине УН-а о „Основним начелима и смерницама у вези са правом на правни лек и репарацију за жртве грубог кршења међународног права које се тиче људских права и озбиљног кршења међународног хуманитарног права“ (A/Res/60/147, 21. март 2006. године), предузме одговарајуће кораке, путем других институција повезаних са УН-ом које раде на Косову, домаћих органа и невладиних организација, ради остваривања потпуног и свеобухватног програма репарације, укључујући реституцију, компензацију, рехабилитацију, сатисфакцију и гаранцију да се тако нешто неће поновити, за жртве из свих заједница које су претрпеле озбиљне повреде људских права током и након сукоба на Косову;
- Предузме одговарајуће кораке код надлежних органа Уједињених нација, укључујући Генералног секретара УН-а, ка додељивању одговарајућих људских и финансијских ресурса како би се осигурало да Уједињене нације увек поштују стандарде међународних људских права, укључујући и ситуације када обављају административне и извршне функције на некој територији, и да обезбеди ефикасно и независно надгледање;

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

1. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ПРОЦЕДУРАЛНЕ ОБАВЕЗЕ СХОДНО ЧЛАНУ 2 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;

2. ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ СХОДНО ЧЛАНУ 3 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА НЕПРИХВАТЉИВОМ ЗБОГ ПРАВИЛА О ШЕСТ МЕСЕЦИ.

3. ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА УНМИК:

а. ТРАЖИ ОД ЕУЛЕКСА И ДРУГИХ НАДЛЕЖНИХ ОРГАНА НА КОСОВУ ДА ПРЕДУЗМУ СВЕ МОГУЋЕ КОРАКЕ КАКО БИ ОСИГУРАЛИ ДА СЕ КРИВИЧНА ИСТРАГА У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И СМРЉУ ДРАГОМИРА ЂУКАНОВИЋА И ЈОВИЦЕ ЂУКАНОВИЋА НАСТАВИ У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 2 ЕКЉП И ДА ПОЧИНИОЦИ БУДУ ИЗВЕДЕНИ ПРЕД ЛИЦЕ ПРАВДЕ;

б. ЈАВНО ПРИЗНА ОДГОВОРНОСТ ЗА СВОЈ ПРОПУСТ ДА СПРОВЕДЕ ЕФИКАСНУ ИСТРАГУ У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И СМРЉУ ДРАГОМИРА ЂУКАНОВИЋА И ЈОВИЦЕ ЂУКАНОВИЋА И ЈАВНО СЕ ИЗВИНИ ЖАЛИОЦИМА;

с. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ ЗА ИСПЛАТУ ОДГОВАРАЈУЋЕ НАДОКНАДЕ ЖАЛИОЦИМА ЗА ПРЕТРПЉЕНУ МОРАЛНУ ШТЕТУ;

d. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ КА ОСТВАРИВАЊУ ПОТПУНОГ И СВЕОБУХВАТНОГ ПРОГРАМА РЕПАРАЦИЈЕ;

e. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ У УЈЕДИЊЕНИМ НАЦИЈАМА КАО ГАРАНЦИЈУ ДА СЕ ИСТА СИТУАЦИЈА НЕЋЕ ПОНОВИТИ;

f. ОДМАХ ПРЕДУЗМЕ ЕФИКАСНЕ МЕРЕ ЗА ПРИМЕНУ ПРЕПОРУКА КОМИСИЈЕ И ОБАВЕСТИ ЖАЛИОЦЕ И КОМИСИЈУ О ДАЉЕМ РАЗВОЈУ ОВОГ ПРЕДМЕТА.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући

СКРАЋЕНИЦЕ И АКРОНИМИ

- ЦЈКИ** – Централна јединица за кривичну истрагу
ОП – Одељење правде
ЕКЉП – Европска конвенција о људским правима
ЕСЉП – Европски суд за људска права
ЕУ – Европска унија
ЕУЛЕКС – Мисија владавине права Европске уније на Косову
СРЈ – Савезна Република Југославија
ВВ – Велико веће Европског суда за људска права
ХРАП – Саветодавна комисија за људска права
КЉП – Комитет за људска права Уједињених нација
ИАСЉП – Интерамерички суд за људска права
МСГПП – Међународни споразум о грађанским и политичким правима
МКНЛ – Међународна комисија за нестала лица
МКЦК – Међународни комитет Црвеног крста
КФОР – Међународне безбедносне снаге (обично познате као косовске снаге)
ОВК – Ослободилачка војска Косова
МоР – Меморандум о разумевању
ЈНЛ – Јединица за нестала лица
НАТО – Северно-атлантски споразумни савез
КНЛСМ – Канцеларија за нестала лица и судску медицину
ОЕБС – Организација за европску безбедност и сарадњу
СПГС – Специјални представник Генералног секретара
УН – Уједињене нације
УНХЦР – Високи комесар Уједињених нација за избеглице
УНМИК – Привремена управа мисије Уједињених нација на Косову
КПИЖ – Комисија за проналажење и идентификацију жртава
ЈИРЗ – Јединица за истрагу ратних злочина